

Juan Diego Flórez, tenor

« [...] Les flors de l'adolescència,
els fruits de la joventut,
trenen garlandes pletòriques
amb fullatge esponerós. [...]»

Narcís Comadira
Juny

Concert patrocinat per:

FUNDACIÓ
PUIG

Programa

Palau Grans Veus
DIMARTS, 17.04.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Juan Diego Flórez, tenor
Orquestra de València
Riccardo Minasi, director

I Part

45'

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)
Obertura de *La clemenza di Tito*
“Dies Bildnis ist bezaubernd schön”, de *Die Zauberflöte*
“Si spande al sole in faccia”, d’*Il re pastore*
Obertura de *Don Giovanni*

Christoph Willibald Gluck (1714-1787)
“L’espoir renaît dans mon âme”, d’*Orphée et Eurydice*
“J’ai perdu mon Eurydice”, d’*Orphée et Eurydice*

Gaetano Donizetti (1797-1848)
Ballabile i dansa militar de *L’assedio di Calais*
“Tombe degli avi miei ... Fra poco a me ricovero”,
de *Lucia di Lammermoor*

II Part

33'

Jules Massenet (1842-1912)
“Ah! fuyez, douce image”, de *Manon*
“Pourquoi me réveiller”, de *Werther*

Giuseppe Verdi (1813-1901)
Ballabile “La primavera”, del tercer acte d’*I Vespri Siciliani*
“Questa o quella”, de *Rigoletto*
“Parmi veder le lagrime”, de *Rigoletto*
Obertura d’*Alzira*
“Lunge da Lei ... Dei miei bollenti spiriti... O mio rimorso”,
de *La traviata*

Orfeo canta amb veu de tenor

No és Mozart el compositor més identificat amb el protagonisme de la veu de tenor dintre del gran repertori. El músic salzburguès, però, va escriure un bon grapat de rols importants en les seves òperes per a aquesta tessitura que encara hauria de veure esclatar la seva preponderància entre les veus humanes amb l'arribada del *bel canto* italià. Certament, a la seva penúltima òpera estrenada, *La clemenza di Tito* (1791), el protagonista que dona nom a l'òpera és un tenor, Tito, l'emperador romà a qui Mozart agafà com a *alter ego* de Leopold II, nou rei de Bohèmia a qui adreçà aquesta estrena celebrativa. Mozart, per causa de l'encàrrec, va tornar al model, ja en desús, de l'*opera seria*, però no pas a *Die Zauberflöte*, la seva última òpera estrenada també el 1791. Si Tito és un model de tolerància i bondat al poder... Tamino, el protagonista tenor de *Die Zauberflöte*, és un príncep que per sobre del seu ésser aristocràtic, aspira a ser millor persona, dintre dels paràmetres maçònics del qual l'òpera

està plena. Les idees de la lògia maçònica de la qual Mozart va formar part il·lumina una història màgica en què la bondat i les relacions home-dona triomfaran per sobre de la foscor i les tenebres. Però el que Mozart realment fa amb Tamino, sense saber-ho, és afermar el camí del futur *heldentenor* germànic. L'heroi que millorarà el món amb els seus sacrificis, és una història que continuarà el Florestan del *Fidelio* (1805) de Beethoven, o el Max d'*El caçador furtiu* (1821) de Weber, però sobretot el futur Siegfried (1876) del *Ring* de Wagner. Mozart demostra la maduresa del seu estil amb el *singspiel*, òpera amb text parlat i números musicals cantants en alemany, on amb el seu domini de la musicalitat de l'idioma demostrà que no solament l'italià és el millor vehicle idiomàtic per a l'òpera. Amb «Dies Bildnis», la línia de cant immaculat, el tremp heroic dels aguts i la puresa del sentiment dibuixa perfectament Tamino, que canta al retrat d'una princesa raptada que li ha robat el

cor solament mirant-ne la imatge. Si *La clemenza* i *Die Zauberflöte* responen al període de maduresa de Mozart l'últim any dels seus trenta-cinc viscuts, *Il re pastore* és una altra òpera celebrativa, escrita per a la visita del príncep Maximilià III a l'arquebisbat de Colloredo a Salzburg, on treballava llavors Mozart amb dinou anys. Wolfgang ja demostrà la seva mestria transformant un drama pastoral en una obra brillant on encara el tremp de la *coloratura* i les formes del Barroc s'intueixen, com en l'exigent i extravertida ària *di sortita* del protagonista Alessandro, l'emperador macedoni que canta “Si spande al sole in faccia”, una ària plena de ritme i grandiloquència amb una orquestració majestuosa i llampanant.

La transformació teòrica i pràctica que va suposar Ch. W. Gluck a la història de l'òpera queda patent en la seva icònica *Orfeu i Euridice*, estrenada a Viena (1762). La netedat i concisió de la trama, l'essencialitat dramàtica i un estil molt més clàssic, depurat de l'artifici vocal barroc, marquen la fi definitiva d'un estil protagonitzat pels *castrati*. Gluck, però, va haver de tolerar que el protagonista, Orfeu, el cantés un castrat en l'estrena vienesa per imposició de la cort, però se'n va poder rescabalar amb la reestrena a París, en francès i amb una partitura més madura i llarga. Amb *Orphée et Eurydice* (1774), Gluck va triar la veu de tenor per la brillantor de la tessitura, i perquè a la França de Maria Antonieta, la veu d'*hautre-contre*, una mena de tenor encara més lleuger de l'habitual amb una tècnica específica, suposava agradar al públic francès amb una concessió al seu model de tenor heroic. El perquè al final del primer acte de l'òpera es va introduir una ària que no era de Gluck, sino del *Tancredi*, del compositor italià Ferdinando Bertoni, és un tema que els musicòlegs encara teoritzen. La veritat és que aquesta brillant ària, plena de *coloratura* i focs d'artifici, “L'espoir renaît dans mon âme”, suposa un bonic contrast amb l'estil depurat i apol·lini de la resta de l'òpera, que simbolitza la seva ària estel·lar, l'inoblidable “J'ai perdu mon Eurydice”.

Gaetano Donizetti és en gran mesura l'artífex que la veu de tenor continuï considerada, encara avui en dia, com la veu protagonista més estimada pel gran públic de l'òpera. El compositor de *L'elisir d'amore* va ser el primer a concedir l'última i brillant escena d'una òpera, *Lucia di Lammermoor* (1835), a la veu del tenor protagonista. Edgardo, canta l'ària “Tombe degli avi miei ... Fra poco a me ricovero”, un emotiu i sentit comiat a la seva estimada que ha mort en ple atac de bogeria. L'escena, enmig d'un cementiri en runes i de nit, suposa el sùmmum de la moda escocesa romàntica que va arrasar a

l'òpera amb l'adaptació de la novel·la de Sir Walter Scott *The bride of Lammermoor*. L'eximí cantant francès Gilbert Louis Duprez, considerat el primer tenor de la història a cantar un Do de pit a veu plena i no en falset com es cantava fins aleshores va ser també el primer Edgardo de Donizetti. Aquesta extensa ària-escena suposa una espècie de culminació per a la veu de tenor belcantista, on la línia de cant, la bellesa del so i la seva emissió, i l'exigència del registre agut preparen el terreny al futur tenor líric romàntic que Verdi portarà a la seva maduresa.

El repertori del Romanticisme operístic francès es caracteritza pel seu refinament prosòdic, l'elegància d'una orquestració poderosa i molt rica en la seva instrumentació, i una imaginació melòdica pròpia, del qual noms com el de Jules Massenet són clau. Mentre a Itàlia el Verdi madur de l'*Otello* (1887) ja convivia amb el naixement del verisme i els primers Puccini, Massenet triomfava a París amb *Manon* (1884). Si tenim en compte que Wagner va estrenar la seva última òpera, *Parsifal*, el 1882, les dates d'estrena de *Cavalleria rusticana* (1890) i *Pagliacci* (1892), o de *Pikovaiia dama* de Txaiovski el 1890, ens podem fer una bona idea de la maduresa i el desenvolupament de la figura del tenor a l'òpera de l'Europa finisecular. Tant en “Ah! fuyez, douce image” de la Manon com en l'arravatada “Pourquoi me réveiller” de *Werther* (1892), Massenet exigeix al tenor grans dosis de lirisme romàntic, en una tessitura de complexitat exigent però sense perdre mai l'elegància vocal ni l'estil. Tota una fita per als tenors lírics.

Juan Diego Flórez, artista que ha sabut com pocs combinar elegància belcantista, domini de la *coloratura* i el registre agut, fraseig i netedat estilística, acaba aquest repàs per la veu i l'evolució del repertori per a tenor amb el Verdi més popular i festiu. Amb el duc de Màntua, en àries com “Parmi veder le lagrime” o “Questa o quella” de *Rigoletto* (1851), poques vegades un personatge tan superficial i masclista ha generat tanta empatia amb el públic gràcies a l'art d'un compositor. Verdi humanitza els seus protagonistes amb la llum d'un melodisme pur, centrat en la bellesa d'un cant amarat d'una partitura fluida, d'irresistible atracció i generosa força dramàtica. Amb l'ària “Lunge da Lei ... Dei miei bollenti spiriti... O mio rimorso” de *La traviata*, Flórez ens avançarà una mica el seu nou rol verdià en què debutarà aquest proper desembre del 2018, ja que cantarà per primera vegada a la seva carrera com a Alfredo Germont al Metropolitan de Nova York.

Jordi Maddaleno, crític musical

Juan Diego Flórez, tenor

Amb una carrera que inclou actuacions als principals escenaris del món, Juan Diego Flórez s'ha consolidat com un dels grans talents de l'òpera amb la seva veu extraordinària. La seva generositat, carisma i passió són qualitats que el distingeixen en les seves múltiples activitats filantròpiques, a més dels aclamades actuacions i enregistraments.

Nascut a Lima (1973), va començar la carrera de ben jove cantant i tocant música peruana, pop i rock. Als 17 anys ingressà al Conservatori Nacional de Música de Lima i tres anys més tard va rebre una beca per estudiar cant al Curtis Institute of Music, a Filadèlfia. Va debutar professionalment el 1996, al Rossini Opera Festival de Pesaro, substituint la baixa del rol del tenor principal com a Corradino de *Matilde di Shabran*. Aquell debut va esdevenir un veritable èxit i va marcar el començament de la seva carrera estel·lar. El mateix any ja va debutar a La Scala, amb només 23 anys, en la cerimònia d'inauguració de la temporada 1996-97, sota la direcció de Riccardo Muti. A partir d'aleshores ha actuat habitualment a tots els teatres d'òpera i als escenaris més importants d'arreu de món, sota la batuta dels directors més reconeguts. El 2007 va interpretar el bis de l'ària "Ah! Mes amis" de l'òpera de Donizetti *La fille du régiment*, cèlebre pels nou Do de pit, al Teatro alla Scala de Milà, amb la qual cosa va trencar el veto de repetició d'àries, vigent des del 1933. El 2008 va repetir-ho al Metropolitan de Nova York, igualment després d'anys que no s'havia fet.

Disposa d'un ampli catàleg de CD en solitari, com també d'òperes completes en CD i DVD. Ha estat reconegut com un dels millors tenors de la història per la BBC i ha rebut nombrosos premis i distincions, incloent-hi la més preuada que s'atorga al Perú: la Gran Cruz de la Orden del Sol, i el títol de Kammersänger el 2012, ofert pel govern austríac.

El 2011 va fundar la Sinfonia por el Perú, un projecte social inspirat en El Sistema, de Veneçuela, que consisteix a afavorir el desenvolupament personal i artístic dels nens i joves més vulnerables del país mitjançant la creació d'orquestrs i cors per tot el país. Com a reconeixement de la seva tasca, el 2012 va ser nomenat Ambaixador de Bona Voluntat de la UNESCO i el gener del 2014 va rebre el Crystal Award del Fòrum Econòmic Mundial.

www.juandiegoflorez.com
www.sinfoniaporelperu.org

*Més de 20 anys
compromesos
amb la Cultura*

Orquesta de Valencia

Creada el 1943 sota la direcció de Joan Lamote de Grignon, en la seva llarga vida musical destaquen les seves sortides a l'estranger, com ara a França i Anglaterra (1950), a Itàlia i Turquia amb Mstislav Rostropóvitx com a solista (1996), Alemanya (2002) i Àustria i Txèquia amb Joaquín Achúcarro al piano (2008), a més d'actuacions als festivals internacionals de Schleswig-Holstein i Tage de Neuer Musik de Zurich.

N'han estat directors titulars: H. von Benda, N. Annovazzi, H. Unger, J. Iturbi, E. García Asensio, P. Pirfano, García Navarro, Martínez Palomo, B. Lauret, M. Galduf, M. Ángel Gómez Martínez i Y. Traub. Des del setembre del 2017 n'és el director titular i artístic Ramón Tebar. D'altra banda, ha tingut com a directors convidats: A. Argenta, C. Krauss, H.

Unger, J. Martinon, S. Celibidache, R. Chailly, V. Fedosseiev, K. Penderecki, Y. Menuhin, P. Maag, H. Rilling, Y. Temirkánov, J. López Cobos, G. Albrecht, F-P. Decker, R. Frühbeck de Burgos, G. Herbig, A. Litton, Z. Mehta, G. Nosedá, J. Panula, G. Pehlivanian, M. Plasson, C. Rizzi, P. Steinberg, W. Weller, V. Gergiev, etc.

Mentre que en l'apartat de solistes que hi han col·laborat, destaquen els noms de Barenboim, Brailowski, Buchbinder, Iturbi, Hahn, Harrell, Kremer, Lupu, Maiski, Mintz, Oistrakh, Pires, Pogorelich, Rachlin, Rostropóvitx, Rubinstein, Segovia, Shaham, Sokolov, Stern, Szeryng, Vengerov, Volodos, Yepes o Zabaleta.

L'Orquestra té la seva al Palau de la Música de València.

©Drew Gardner

Riccardo Minasi, director i violinista

Descrit per «The Guardian» com «*un músic excepcional*», el director i violinista Riccardo Minasi s'ha guanyat ràpidament una reputació com un dels talents més apassionants que han sorgit a l'escena europea els darrers anys.

A més del seu càrrec com a director principal de la Mozarteumorchester Salzburg, els compromisos de direcció d'aquesta temporada com a mestre inclouen els debuts amb l'Orquestra Simfònica Metropolitana de Tòquio, NDR Radiophilharmonie, Orquestra de Cambra de Lausana, Orquestra Barroca de Portland, Orquestra de Cambra de Los Angeles i Orquestra de València. També reemprendrà la col·laboració amb l'Orquestra Simfònica d'Stavanger i la Zürcher Kammerorchester, i refermarà els seus vincles amb l'Orquestra Nacional de Lió, l'Ensemble Resonanz i La Scintilla.

Amb una carrera igualment reeixida en l'àmbit de l'òpera a escala nacional, entre les seves actuacions més recents cal destacar *Il matrimonio segreto*, *Don Giovanni* i *Orlando Paladino* per a l'Opernhaus de Zuric, *Iphigénie en Tauride* per a l'Hamburgische Staatsoper, *Carmen* per a l'Òpera Nacional de Lió i *Rinaldo* al Theater an der Wien (amb Il Pomo d'Oro, del qual va ser director artístic fundador del 2012 al 2015).

Minasi atresora una àmplia experiència en enregistraments, juntament amb els millors artistes del món, com ara Joyce DiDonato, Ann Hallenberg i Philippe Jaroussky. Ha participat en quatre àlbums premiats amb un ECHO Klassik 2016 i les gravacions pròpies de Minasi

han estat aclamades per la crítica: amb la seva versió de les *Das Rosenkranz-Sonaten* (Sonates del Rosari) de Biber, que va quedar finalista a la gala dels premis de la música clàssica del Mercat Internacional del Disc i l'Edició Musical (MIDEM).

Les seves actuacions estan impregnades d'integritat musicològica, cosa que li ha permès d'exercir com a assessor històric de l'Orquestra Simfònica de Mont-real, i també com a conservador i editor (juntament amb Maurizio Biondi) de l'edició crítica de Bärenreiter de *Norma* el 2016. Minasi va ser professor al Conservatori Vincenzo Bellini de Palerm durant sis anys, i ha impartit conferències i classes magistrals amb l'aplicació de criteris històrics en les actuacions en institucions de renom mundial, com per exemple la Juilliard School i l'Acadèmia Sibelius.

Com a solista i concertino, Minasi ha actuat amb l'Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Accademia Bizantina, Il Giardino Armonico, Le Concert des Nations, Al Ayre Español, Orquesta Barroca de Sevilla i Orquesta Sinfónica de Madrid; i ha col·laborat, entre d'altres, amb Veronika Eberle, Bryn Terfel, Franco Fagioli, Jean-Guihen Queyras, Viktoria Mullova, Reinhard Goebel, Luca Pianca, Christophe Coin i Albrecht Mayer.

Transformant vides a través del poder de la música... Canta amb mi una “Sinfonia por el Perú”!

Allà on la delinqüència, la violència i el treball infantil amenacen de mantenir l'estat de pobresa material i espiritual de les zones més deprimides del Perú, ara arriba, mitjançant el poder meravellós de la música, l'esperança de canvi per a les noves generacions.

Una eina musical substitueix una futura arma, el treball en equip substitueix el futur en bandes, i l'orgull de les famílies pel que estan assolint ara mateix els seus nens substitueix la violència i el treball infantil.

Gràcies a *Sinfonia por el Perú*, la institució fundada el 2011 inspirada en *El Sistema* de Veneçuela, atensem a hores d'ara a més de 7.000 nens i nenes en 21 nuclis de formació musical distribuïts per les zones més pobres del país.

En cada nucli, els participants s'organitzen en cors i orquestres simfòniques en les quals, gràcies a una metodologia exigent i a una mística d'alt compromís i inclusió, desenvolupa en ells l'autoestima, els valors, el hàbits i les actituds per a la vida que els fan sentir-se segurs que res ja no els podrà aturar els seus somnis.

Mitjançant una investigació aprofundida que mesurà l'impacte real del nostre projecte, vam comprovar com la participació en *Sinfonia por el Perú* augmentava la seva autoestima, el gust pel treball a l'escola o la seva creativitat, i feia minvar les expressions d'agressivitat verbal i física o el lleure improductiu. A més, s'ha demostrat que participar en *Sinfonia por el Perú* millora l'ambient familiar i ajuda a reduir la violència que hi exerceixen els pares, i la prevalença i la intensitat del treball infantil.

Aquests resultats ens omplen d'orgull i ens empenyen a continuar endavant. Moltes institucions i persones del Perú i del món sencer ens donen suport en aquest somni... Acompanyeu-nos per fer arribar el canvi a cada vegada més i més infants, i amb el seu efecte multiplicador, també a les seves famílies, al Perú i al món.

Acompanya'ns a dur l'esperança al meu país cantant plegats una *Sinfonia por el Perú*!

Juan Diego Flórez

Més informació:

www.sinfoniaporelperu.org

www.friends-juandiegoflorez.org

Donacions

Transferència bancària:

Friends of Juan Diego Florez Association

IBAN: AT37 2011 1826 6942 3101

BIC: GIBAAATWWXXX

Donacions per internet:

www.sinfoniaporelperu.org

www.friends-juandiegoflorez.org

Textos

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

“Dies Bildnis ist bezaubernd schön”, de *Die Zauberflöte*

Dies Bildnis ist bezaubernd schön,
Wie noch kein Auge je gesehn!
Ich fühl es, wie dies Götterbild
Mein Herz mit neuer Regung füllt.
Dies Etwas kann ich zwar
nicht nennen,
Doch fühl’ ich’s hier
wie Feuer brennen.
Soll die Empfindung Liebe sein?
Ja, ja die Liebe ist’s allein.
O wenn ich sie nur finden könnte!
O wenn sie doch schon
vor mir stände!
Ich würde, würde, warm und rein,
Was würde ich?
Ich würde sie voll Entzücken
An diesen heißen Busen drücken,
Und ewig wäre sie dann mein!

Parte son d’una latebra
Del gran tutto: Oscurità.
Son figliuol della Tenebra
Che Tenebra tornerà.
S’or la luce usurpa e afferra
Il mio scettro a ribellion,
Poco andrà la sua tenzon:
V’è sul Sole e sulla Terra, Distruzione!
Rido e avvento questa sillaba: “No!”
Struggo, tento, ruggo, sibilo: “No!”
Mordo, invischio,
Struggo, tento, ruggo, sibilo:
Fischio! Fischio! Fischio! Eh!

“Si spande al sole in faccia”, d’*Il re pastore*

Si spande al sole in faccia
Nube talor così,
E folgora, e minaccia
Su l’arido terren.

Ma poi, che in quella foggia
Assai d’umori uni,
Tutta sì scioglie in pioggia,
E gli feconda il sen.

Aquest retrat és
bell, encantador
cap ull no n’ha vist d’igual!
Sento com aquesta imatge divina
omple el meu cor de noves emocions.
És veritat que soc incapaç
de posar-hi nom,
però la sento abrusant el meu cor.
És amor, això que sento?
Sí, sí! Només amor!
Oh, si la pogués trobar!
Oh, si ja la tingués davant!
Jo... jo...
D’una manera càlida i pura...
què faria jo?...
L’estrenyeria amb delit
contra aquest pit ardent
i aleshores seria meva per sempre més.

Soc una part d’un residu
que en altre temps fou el Tot: les tenebres.
Vaig sorgir de les seves entranyes
i a elles tornaré.
Malgrat que la llum m’arrabassi el ceptre
i el meu poder, no serà una
ofensa eterna.
El Sol i la Tierra, estan abocats a la destrucció!
Ric i crido aquesta sil·laba: “No”.
Destruixo, tempto, rugeixo, xiuxiuejo: “No”.
Enganyo, destrueixo,
tempto, rugeixo, xiuxiuejo:
Xiulo! Xiulo! Xiulo!

A vegades un núvol
s’interposa davant el sol
i fulmina i amenaça
l’àrida terra.

Però d’aquesta manera,
ja plena d’humitat
esdevé pluja
i fecunda el seu si.

Christoph Willibald Gluck (1714-1787)

“L’espoir renaît dans mon âme”, d’*Orphée et Eurydice*

L’espoir renaît dans mon âme
Pour l’objet qui m’enflame.
L’amour accroît ma flamme,
Je vais revoir ses appas.

L’enfer en vain nous sépare;
Les monstres du Tartare
Ne m’épouvantent pas!

“J’ai perdu mon Eurydice”, d’*Orphée et Eurydice*

J’ai perdu mon Eurydice,
Rien n’égale mon malheur;
Sort cruel! quelle rigueur!
Rien n’égale mon malheur!
Je succombe à ma douleur!
Eurydice, Eurydice,
Réponds, quel supplice!
Réponds-moi!
C’est ton époux fidèle;
Entends ma voix qui t’appelle.

J’ai perdu mon Eurydice, etc

Eurydice, Eurydice!
Mortel silence! Vaine espérance!
Quelle souffrance!
Quel tourment déchire mon cur!

J’ai perdu mon Eurydice, etc

Ah! puisse ma douleur finir avec ma vie!
Je ne survivrai pas à ce dernier revers.
Je touche encore aux portes des enfers,
J’aurai bientôt rejoint mon épouse chérie.
Oui, je te suis, tendre objet de ma foi,
Je te suis, attends-moi!
Tu ne me seras plus ravie,
Et la mort pour jamais va m’unir avec toi.

L’esperança reneix a la meva ànima
per l’objecte que m’inflama.
L’amor fa créixer la meva flama,
tornaré a veure els seus encants.

En va l’infern ens separa;
els monstres del Tàrtar
no m’espanten pas!

He perdut la meva Eurídice,
no hi ha dissort semblant.
Destí cruel! Quin rigor!
Res no iguala la meva dissort!
No puc suportar el dolor!
Eurídice, Eurídice,
respon, quin suplici!
Respon-me!
Soc el teu fidel espòs;
¿escoltes la meva veu que et crida?

He perdut la meva Eurídice, etc.

Eurídice, Eurídice!
Silenci mortal! Esperança vana!
Quin sofriment!
Quin turment esqueixa el meu cor!

He perdut la meva Eurídice, etc.

Ah! Que el dolor posi fi a la meva vida!
No sobreviuré a aquest revés.
Trucaré a les portes de l’infern,
aviat em reuniré amb la meva estimada muller.
Si, jo et segueixo, tendra raó de ma vida,
et segueixo, espera’m!
Ja no em seràs arrabassada,
la mort m’unirà a tu per sempre.

Gaetano Donizetti (1797-1848)
“Tombe degli avi miei ... Fra poco a me ricovero”, de *Lucia di Lammermoor*

Tombe degli avi miei, l'ultimo avanzo D'una stirpe infelice Deh! raccogliete voi. Cessò dell'ira Il breve foco... sul nemico acciaro Abbandonar mi vo'. Per me la vita È orrendo peso!... l'universo intero È un deserto per me senza Lucia!... Di faci tuttavia Splende il castello! Ah! scarsa Fu la notte al tripudio!... Ingrata donna! Mentr'io mi struggo in disperato pianto, Tu ridi, esulti accanto Al felice consorte! Tu delle gioie in seno, io... della morte! Fra poco a me ricovero darà negletto avello... Una pietosa lagrima Non scenderà su quello!... Ah! Fin degli estinti, ahi misero! Manca il conforto a me! Tu pur, tu pur dimentica Quel marmo dispreziato: Mai non passarvi, o barbara, Del tuo consorte a lato... Rispetta almeno le ceneri chi moria per te. Oh, barbara!	Tombes dels avantpassats prepareu-vos per acollir el darrer vestigi d'una nissaga dissortada. S'ha apagat el minso foc de la ira. Em vull abandonar sota l'acer enemic. Per a mi la vida és un pes feixuc! Sense Lucia, per a mi l'univers sencer és un desert! Al castell encara llueixen les torxes! Per a joia seva, la nit ha estat curta! Dona ingrata!, mentre jo em desfaig en un plany desesperat, tu rius, exultes al costat del feliç consort! Tu vius en el si de la joia; jo... de la mort! Ben aviat un oblidat sepulcre m'acollirà... Ni una llàgrima pietosa serà vessada allà! Ah! Que dissortat soc! Em mancarà el conhort. Mentrestant, tu, oblida't del menystingut sepulcre. No hi passis davant, oh, bàrbara, al costat del teu espòs... Respecta almenys les cendres de qui mor per tu. Oh, bàrbara!
---	---

Jules Massenet (1842-1912)
“Ah! fuyez, douce image”, de *Manon*

Je suis seul! Seul enfin! C'est le moment suprême!	Estic sol! Finalment sol! És el moment suprem!
Il n'est plus rien que j'aime Que le repos sacré que m'apporte la foi! Oui, j'ai voulu mettre Dieu même Entre le monde et moi!	No vull res més que el descans que em dona la fe! Sí, he volgut posar el mateix Déu entre el món i jo!
Ah! fuyez, douce image, à mon âme trop chère; Respectez un repos cruellement gagné, Et songez, si j'ai bu dans une coupe amère,	Ah! Fuig, dolça imatge, cara al meu cor; respecta el repòs tan cruelment guanyat, i pensa, si ha begut tan amarga copa,

Que mon coeur l'emplirait de ce qu'il a saigné!
Ah! fuyez! fuyez! loin de moi!
Ah! fuyez!

que el meu cor l'omplirà amb el que ha sagnat.
Ah! Fuig! Fuig! Lluny de mi!
Ah! Fuig!

Que m'importe la vie et ce semblant de gloire?
Je ne veux que chasser du fond de ma mémoire...
Un nom maudit! ce nom... qui m'obsède et
pourquoi?

Què m'importa la vida i l'aparença de glòria?
Només vull bandejar-ho de dins la memòria...
Un nom maleït! Aquest nom... que em persegueix!
Per què?

J'y vais!
Mon Dieu!
De votre flamme
Purifiez mon âme...
Et dissipez à sa lueur
L'ombre qui passe encor dans le fond de mon
coeur!

Ja vinc!
Déu meu!
Que la vostra flama
purifiqui la meva ànima...
I esvaeixi amb sa llusor
l'ombra que encara pesa al fons del meu cor!

Ah! fuyez, douce image, à mon âme trop chère!
Ah! fuyez! fuyez! loin de moi!
Ah! fuyez! loin de moi! loin de moi!

Ah! Fuig, dolça imatge, cara al meu cor!
Ah! Fuig! Fuig! Lluny de mi!
Ah! Fuig! Lluny de mi! Lluny de mi!

“Pourquoi me réveiller”, de *Werther*

Toute mon âme est là!	Tota la meva ànima és allà!
Pourquoi me réveiller, ô souffle du printemps?, pourquoi me réveiller? Sur mon front je sens tes caresses, Et pourtant bien proche est le temps Des orages et des tristesses!	Per què em despertes, oh vent de primavera? Per què em despertes? Al meu front, sento la teva carícia... i ben aviat arribarà el temps de les tempestes i les tristors!
Pourquoi me réveiller, ô souffle du printemps?	Per què em despertes, oh vent de primavera?
Demain dans le vallon viendra le voyageur Se souvenant de ma gloire première... Et ses yeux vainement chercheront ma splendeur, Ils ne trouveront plus que deuil et que misère! Hélas! Pourquoi me réveiller ô souffle du printemps!	Demà a la vall, vindrà el viatger, recordant la meva primera glòria. I els seus ulls, en va, buscaran la meva esplendor: no hi trobaran res més que dol i misèria! Per què em despertes, oh vent de primavera?

Giuseppe Verdi (1813-1901)
“Questa o quella”, de *Rigoletto*

Questa o quella per me pari sono
A quant’altre d’intorno mi vedo,
Del mio core l’impero non cedo
Meglio ad una che ad altra beltà.
La costoro avvenenza è qual dono
Di che il fato ne infiora la vita;
S’oggi questa mi torna gradita,
Forse un’altra doman lo sarà.

La costanza, tiranna del core,
Detestiamo qual morbo crudele,
Sol chi vuole si serbi fedele;
Non v’ha amor, se non v’è libertà.
De’ mariti il geloso furore,
Degli amanti le smanie derido,
Anco d’Argo i cent’occhi disfido
Se mi punge una qualche beltà.

“Parmi veder le lagrime”, de *Rigoletto*

Ella mi fu rapita!
E quando, o ciel
ne’ brevi istanti,
prima che il mio presagio interno
sull’orma corsa ancora mi spingesse!
Schiuso era l’uscio e la magion deserta!
E dove ora sarà quell’angiol caro?
Colei che poté prima in questo core
destar la fiamma di costanti affetti?
Colei sì pura, al cui modesto sguardo
quasi tratto a virtù talor mi credo!
Ella mi fu rapita!
E chi l’ardiva?
ma ne avrò vendetta:
Lo chiede il pianto della mia diletta.
Parmi veder le lagrime
Scorrenti da quel ciglio,
Quando fra il dubbio e l’ansia
Del subito periglio,
Dell’amor nostro memore
Il suo Gualtier chiamò.
Ned ei potea soccorrenti,
Cara fanciulla amata;
Ei che vorria coll’anima
Farti quaggiù beata;
Ei che le sfere agli angeli
Per te non invidiò....

Aquesta o aquella per a mi són iguals
a totes les que veig al voltant.
No cedeixo el domini del meu cor
a una bellesa més que a una altra.
L’encant de cada una és el do
amb què el destí ens alegra la vida;
i avui aquesta és del meu grat,
però potser demà ho serà una altra.

La constància, tirana del cor,
l’odio com una malaltia cruel;
que sigui qui vulgui fidel,
no hi ha amor sense llibertat.
Me’n ric dels marits gelosos,
i del frenesí dels amants,
desafio fins i tot els cent ulls d’Argos,
quan qualsevol bellesa m’excita.

Me l’han raptada!
Però quan ha estat? Cell!
Ha estat en un moment,
abans que un presagi del meu si
em fes recular enrere!
La porta oberta i la casa deserta!
On deu ser ara el meu àngel estimat?
La primera que va encendre al meu cor
la flama d’un amor constant?
Tan pura, que per son esguard,
gairebé crec en la virtut!
Me l’han raptada!
Qui s’hi ha atrevit?...
Però me’n venjaré;
ho demana el plor de la meva adorada.
Puc veure’n les llàgrimes
davallant dels seus ulls
quan entre el dubte i el neguit,
pel perill imminent,
recordava el seu amant
i cridà Gualtier.
No vaig poder socorre’t,
estimada meva,
ell, que amb tota l’ànima
et volia fer feliç aquí a baix:
ell, que per tu no envejava
els àngels del paradís...

“Lunge da Lei ... Dei miei bollenti spiriti... O mio rimorso”,
de *La traviata*

Lunge da lei per me non v’ha diletto!
Volaron già tre lune
Dacchè la mia Violetta
Agi per me lasciò, dovizie, onori,
E le pompose feste
Ove, agli omaggi avvezza,
Vedeo schiavo ciascun di sua bellezza
Ed or contenta in questi ameni luoghi
Tutto scorda per me. Qui presso a lei
Io rinascere mi sento,
E dal soffio d’amor rigenerato
Scordo nè gaudi suoi tutto il passato.
De’ miei bollenti spiriti
Il giovanile ardore
Ella temprò col placido
Sorriso dell’amore!
Dal dì che disse: vivere
Io voglio a te fedel,
Dell’universo immemore
Io vivo quasi in ciel.

...

O mio rimorso! O infamia
E vissi in tale errore?
Ma il turpe sogno a frangere
Il ver mi balenò.
Per poco in seno acquetati,
O grido dell’onore;
M’avrai sicuro vindice;
Quest’onta laverò.

Lluny d’ella, per a mi no hi ha plaer!
Ja han passat tres mesos
des que Violeta
renuncià per mi a la fortuna, al luxe, als
honors
i a les festes pomposes,
on, acostumada als homenatges,
ella veia tothom esclau de la seva bellesa.
I ara, feliç en aquest tranquil lloc
tot ho oblida per mi.
I aquí, a prop d’ella, em sento renéixer
i, regenerat per la força de l’amor,
he oblidat als seus braços
tot el passat.
I l’ardor juvenil del meu esperit ardent
ella el calma
amb el serè somriure del seu amor!
Des del dia que em va dir
“Vull viure solament per tu”,
jo em considero a prop del cel.

...

Oh remodiment! Oh vergonya!
Haver viscut tan errat!
Però del somni he despertat
en un instant per la veritat!
El meu pit ha de romandre tranquil,
crit de l’honor,
seré el teu segur venjador,
rentaré aquesta deshonra.

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Mitjans col·laboradors

Col·laboradors

Aena – Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Esteve – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – GRoW at Annenberg – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Loteria de Catalunya – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Viatges Fra Diavolo S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – EPSON Ibérica, S.A.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Maquimpres, S.A. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, María José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusic.cat

93 295 72 00

Concerts recomanats

Palau Bach
DIMARTS, 01.05.18 – 17.30 h
Sala de Concerts

Matthias Goerne, baríton
Juan de la Rubia, orgue
Freiburger Barockorchester
Gottfried von der Goltz,
director

J. S. Bach: *1a Sinfonia (Concerto)*
*de la Cantata "Geist und Seele,
wird verwirret"*, BWV 35

J. S. Bach: *Cantata "Ich will den
Kreuzstab gerne tragen"* BWV 56

G. F. Händel: *Concerto grosso in
Si menor, op.6 núm. 12, HWV
330*

J. S. Bach: *2a Sinfonia de la
Cantata "Geist und Seele, wird
verwirret"*, BWV 35

G. F. Händel: *Concert d'orgue en
Fa major HWV 295*

J. S. Bach: *Cantata BWV 82,
"Ich habe genug"*

Preus: 25, 40, 50 i 70 euros

Palau Grans Veus
DIJOUS, 31.05.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Olga Peretyatko, soprano
Giulio Zappa, piano

Lieder de Schubert, Verdi i
Glinka

S. Rachmàninov: *Vocalise, Ne
poj krasavica i Vsesenny Voda*

W. A. Mozart: "Dove sono" (*Le
nozze di Figaro*)

W. A. Mozart: "Marten aller
Arten" (*El rapte en el Serall*)

G. Donizetti: *Regnava nel
silenzio (Lucia di Lammermoor)*

G. Donizetti: "Oh luce di
quest'anima" (*Linda di
Chamonix*)

V. Bellini: "Casta diva" (*Norma*)

Preus: 20, 25 i 35 euros

Palau 100
DIMARTS, 05.06.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Philippe Jaroussky, Orfeo
Chantal Santon, Euridice
Emöke Barath, Amor
**Cor de Cambra del Palau
de la Música** (Simon Halsey,
director)

I Barocchisti
Andrea Marchiol, director

Ch. W. Gluck: *Orfeo ed Euridice*

Preus: 30, 45, 65, 90 i 160 euros